

18.

mali
pranger
Ela

Antologija
otroške poezije
na temo

DREVO

Zmagovalne pesmi
osnovnošolskega
pesniškega natečaja
Mali Pranger – Ela

2025

pranger

18.

mali
pranger
Ela

Antologija
otroške poezije
na temo

DREVO

Zmagovalne pesmi
osnovnošolskega
pesniškega natečaja
Mali Pranger – Ela

2025

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-194

ANTOLOGIJA otroške poezije na temo Drevo : zmagovalne pesmi osnovnošolskega
pesniškega natečaja Mali Pranger - Ela 2025 / [sestavile in uredile Maja Novak, Nataša Koražija
in Urška P. Černe]. - 1. izd. - Maribor : KUD Pranger, 2025

ISBN 978-961-95832-8-9
COBISS.SI-ID 236972803

Dragi bralec, draga bralka.

Pred vami je cvetober otroške poezije mladih in najmlajših pesniških duš iz vseh treh triad osnovnih šol iz vse Slovenije. Štiriinpetdeset pesmi, nastalih s pomočjo pozornih mentoric in mentorjev, morda kakšna tudi s pomočjo staršev ali sorojencev, prijateljev, morda pa kakšna tudi popolnoma brez pomoči, le z navdihom in disciplino lepega pomladnega časa, marca in aprila 2025.

Pranger je literarna ustanova, ki neguje poezijo v več oblikah in na različne načine. Vabljeni, da pokukate k nam: www.pranger.si. Festival Pranger si poezijo podrobno kritiško ogleda in pesnicam in pesnikom prijazno pove, kaj si misli. Pranger Mlada kritika spodbuja mlade literarne poznavalke in poznavalce. Mali Pranger spodbuja ustvarjalne energije najmlajših in mladih v osnovnih šolah za pisanje poezije. Dodatek k imenu, ELA, smo si snovalci Prangerja izmislili leta 2008, ko smo v Rogaški Slatini izpeljali prvi Mali Pranger – ELO, s spominom na mladinsko pisateljico Elo Peroci, njen rojstni kraj Rogaško Slatino in na njeno domišljjsko željo po svobodi. »Moj dežnik je lahko balon!« In Pranger Lyrikbook potem odraslo poezijo prevede v vse barve jezikov in jo ponese po svetu. Včasih se zgodi, da se z mladimi pesniki in pesnicami po tem, ko zmagajo na našem natečaju, srečamo tudi v njihovi odrasli dobi. Naj vas poezija spremlja v lepem in hudem, kot del tolažilnega kozmičnega reda.

Na natečaj **18. Mali Pranger – ELA 2025** je prišlo kar **882 pesmi iz vse Slovenije!** Strokovna žirija natečaja **ZA NAJBOLJŠO otroško PESEM** v sestavi **mag. Tilka Jamnik, Darka Tancer Kajnih, Tjaša Koprivec Vuga** (Slovenska sekcija IBBY), **mag. Nataša Koradžija** in **Maja Novak** (Knjižnica Rogaška Slatina) ter **Dejan Koban** (Pranger) je prebrala in točkovala prav vse prispele. Zlasti pa hvala svetli energiji Knjižnice Rogaška Slatina, v kateri je Mali Pranger – ELA našel svoj dom, in Občini Rogaška Slatina, da je razpozнала našo naklonjenost, ter Javni agenciji za knjigo za dolgoletno zaupanje.

Hvala vsem mentoricam, mentorjem in otrokom, da so tudi v letu 2025 pisali in nam poslali pesmi. Vsi si zaslužijo veliko pohvalo, in upamo, da jim bo ta drobna antologija v veselje.

Kot tudi vama, bralka in bralec.

Urška P. Černe, vodja festivalov Pranger

KAZALO

Inja Goršek - DREVO	7
Ela Mavrin, Lana Stegne in Samuel Miketič - MOJE DREVO	8
Brina Kolar - SLADKO DREVO	9
Neža Matjaž - DRUŽINSKO DREVO	10
Nejc Mulec - DREVO	11
Jovana Radovanović - KORENINE V MENI	12
Tinkara Mali - TIHO ZAVETJE	13
Lia Golob - PESEM O DREVESU	14
Vita Šimec - DREVO	15
Eva Plut - BELA BREZA	16
Ema Černoga - DREVO	17
Julija Zamuda - MOJE DREVO	18
Hana Krivec - PO STEZI V GOZD	19
Ema Ploj - ŠOLSKO DREVO	20
Maks Hrovat - ZGODBA NAŠE LIPE	21
Nika Pevec - DREVO	23
Leila Mešič - DREVO LJUBEZNI	24
Mahir Medić - DREVO	25
Lana Figeč - DREVO	26
Hana Krivec - DRUŽINSKO DREVO 1	27
Hana Zupančič Brdnik - MOJE DREVO	28
Luka Namestnik - DRUŽINSKO DREVO	29
Larisa Andrejek - KOT DREVO	30
Jerca Švigelj - MOJE DREVO IN JAZ	31
Kim Kramberger - VRTILJAK DREVESA	32
Kaja Podojstršek - DREVESA ...	33
Iris Pečaver - VEČ KOT OKRAS	34

Hana Hudelja - HRAST	35
Maša Marko - DREVO	36
Ana Guček - DRUŽINSKO DREVO	37
Klara Zoja Zelenšek - KONEC ZGODBE	38
Lila Pačnik Javeršek - DREVO	39
Ljudmila Hysz - DREVO	40
Elita Bytyqi Kotnik - SKRIVNOST SREDI GOZDA	41
Neli Kramaršek - DREVO MIYAGI-DO	42
Ula Goršek - DREVO	43
Matic Runjak - DREVO MOJEGA DEDA	44
Mila Voh - ČEŠNJA	45
Sven Bregantič - DREVO	46
Ema Kapušin - BELA BREZA	47
Ana Mikluš - DREVO	48
Asja Hajnšek - DREVO ŽIVLJENJA	49
Hana Krivec - JAZ – DREVO	50
Gloria Banovič Pajk - PESEM O DREVESU	51
Žiga Debevc - DREVO	52
Lara Pišek - DREVO	54
Zala Nežič - VSE TO SEM JAZ	55
Uršula Šauperl - DREVO	56
Lara Rošer - ZLOMLJENO DREVO	57
Žana Smodiš - DREVO	58
Erazem Luznar - PTICA VZLETI	59
Živa Kastelic - DREVO	60
Aleksandra Zupančič - DREVO	61
Alisa Majcen - DREVO	62

Inja Goršek

2. razred, OŠ Kamnica

Mentorica: Tatjana Abramenko

DREVO

Drevo je hiša za ves gozd,
tam si vsaka žival poišče kotiček prost.

Na vrhu je gnezdo, tam ptiček spi,
V deblu je luknja, kjer polhec smrči.
Veverica skače z veje na vejo,
Z repkom pometa zeleno odejo.
Na deblu hrošček počasi leze,
Pajki vlečejo drobtinice v mreže.

Medved v senci drevesa počiva,
Srna z mladičkom na jasi se skriva.

Drevo se smeji, prav nič ga ne moti,
Prijazno gleda kdo mu pride naproti.
Drevo je hiša brez vrat in brez ključev,
Je vsak dobrodošel, nihče ni odveč,
Pod krošnjo drevesa, je prostor za vse.

Ela Mavrin, Lana Stegne in Samuel Miketič

1. razred, OŠ Vinica

Mentorica: Janja Boljar

MOJE DREVO

Ela:

Pred našo hišo je drevo,
na njemu ptičice pojo,
v senci krošnje muc leži,
za deblom pa naš Maks preži.

Lana:

K nebu širi svoje veje
in soncu se veselo smeje.
Pomladi se razveseli
in krošnja vsa ozeleni.

Samuel:

Poleti tam se rad igram,
na vejah Lini lupčka dam.
Včasih me je malo sram,
a tega nikdar ne priznam.

Brina Kolar

4. razred, OŠ Velika Nedelja

Mentorica: Alenka Korpar

SLADKO DREVO

Kaj, če na drevesu rastli bi bonboni,
tako veliki kot sloni,
in deblo bilo bi čokoladno steblo?

Vejice bile bi -
puhaste penaste odejice.
Drevesu bi bila kraljica,
ena in edina - potica.
Bil bi tudi kralj - karamelni valj.
Delavec bi bil preliv,
ki je zelo marljiv.

Ta pesem govori o takšnih drevesih,
ki so žal, samo v nebesih.

Neža Matjaž

7. razred, OŠ Polzela

Mentorica: Karmen Zupanc

DRUŽINSKO DREVO

V majhnem drevesu vidim sebe.

Oba rasteva,

se razvija,

vetru se upirava.

Zanimivo je,

ko skozi liste in lase močnejša sapa zaveje.

V večjem drevesu vidim očeta in mamo.

Sta velika,

močna,

imata plodove.

Zanimivo je,

da drugačen vsak je plod,

drugačen vsak je otrok.

V starem drevesu vidim babico in dedka.

Nagubana koža,

lubje.

Zanimivo je,

da staro drevo daje največjo senco, največje zavetje.

Roke babice in dedka prav tako.

Nejc Mulec

3. razred, OŠ Kajetana Koviča Radenci

Mentorica: Renata Kolbl

DREVO

Drevo stoji, nič ne hiti,
vsak dan le raste in molči.
Pozdravlja sonce, pije dež,
v cvetu ziblje se.
Ves svet opazuje brez skrbi
in tako lepo živi.

Jovana Radovanović

8. razred, OŠ Franca Rozmana - Staneta Maribor

Mentorica: Nastja Ferk

KORENINE V MENI

Na robu sveta, kjer jutra so tiha,
drevo stoji – kot jaz, brez glasu.
Presajena sem, veter me ziba,
korenine v meni šepetajo moj dom.

Listi šumijo imena starih dni,
igro pod soncem, smeh brez skrbi.
Med vejami sence prijateljstva spijo,
v sencah spomini, ki ne zbledijo.

V novi zemlji drugačen je zrak,
besede zvenijo kot tuj, nerazumljiv mrak.
Drevo raste, čeprav ga boli,
v vsakem ciklu življenja se žalosti.

Pogledam visoko, nebo tam ostaja,
kot takrat, ko smo sanje delili.
Drevo mi prišepne: »Čas celi vse rane,
tisto, kar ljubiš, za zmeraj ostane.«

Tinkara Mali

9. razred, OŠ Dravlje

Mentorica: Vesna Farkaš

TIHO ZAVETJE

Ko s svetom se lomim, ko me znotraj boli,
ko dan se raztegne v dolge noči,
takrat pridem k tebi brez glasu in besed
in mislim na vse, kar ponuja mi svet.

Pod tvojimi vejami sem spet le otrok,
ki najde v tišini zavetje in krog.
Na ramo mi pade tvoj list kot objem,
kot dlan, ki me boža – toplina v njem,
in molče mi pove, česar drugi mi ne.

In veter mi šepne, kar srce že ve,
da v meni je moč ...
da znova vstanem, ko vse se podre.
Čeprav jo prekriva tišina noči,
čeprav sem včasih brez poti in oči,
vem, da v meni še vedno žari.

Lia Golob

1. razred, OŠ Šmarje pri Jelšah, POŠ Sveti Štefan

Mentorica: Vanja Užmah

PESEM O DREVESU

RAD BI BIL DREVO,

VSE DNEVE BI GLEDAL V MODRO NEBO.

RAD BI BIL DREVO,

NA JASI BI MI BILO ZARES LEPO.

DREVESA MAJHNA IN VELIKA, OBLAK,

KI SE Z LISTJEM STIKA,

ČUDOVITA JE TA ŽIVA SLIKA.

RAD BI BIL DREVO, KOT METULJ BI RAD POLETET V NEBO,

RES PRELEPO SI DREVO!

Vita Šimec

3. razred, OŠ Podzemelj

Mentorica: Rozalija Fabič

DREVO

Tam stojim, v daljavo strmim,
v tišini negibni skozi letne čase živim.
Zima, ki kima, pomlad, ki drhti,
Poletje, ki suši in jesen, ki skoraj spi.

Vse to se prepleta skozi moje lepe dni.

Vidim in slišim, kar tuje mi ni.
Poznam vse zakone in slišim šepet,
Narave, ki poje, da spremlja moj svet.

Vse to me obdaja, ko mirno stojim,
le veter prihaja, da z njim poletim.
Tako mine dan, pride spet noč,
Se leto prevrne in številko obrne.

Eva Plut

3. razred, OŠ Podzemelj
Mentorica: Rozalija Fabič

BELA BREZA

Deklica vitka
na hribčku stoji.
V beli obleki
vas našo krasi.
Ljubko se smeje,
nežno z vetrom valovi
in njeni lasje
zeleni so vsi.
Jo rada obiščem,
objamem drevo.
Prišepne mi misli,
bela breza je to.

Ema Černoga

2. razred, OŠ Leona Štuklja Maribor

Mentorica: Sara Menard

DREVO

Danes imaš prelepe

Rjave liste.

En po en ti odpadajo in

Veje postanejo prazne.

Oveneli listi me spominjajo nate.

Julija Zamuda

3. razred, OŠ Velika Nedelja

Mentorica: Alenka Korpar

MOJE DREVO

Ko sem se rodila,
se je atiju ideja zaiskrila.
Rekel je,
zate posadil bom drevo,
ki rastlo bo visoko v nebo.

Drevo je rastlo,
rastla sem jaz,
minevala so leta
in tekkel je čas.

Pod njim sem brala,
mu zgodbe pripovedovala,
se igrala,
po njem plezala
in mu skrivnosti šepetala.
Ko sem žalostna bila,
sem ga močno objemala
in spet mi je bilo lepo
in v srcu toplo.

Imam najlepše drevo,
ki z mano raste visoko v nebo.

Hana Krivec

5. razred, II. OŠ Rogaška Slatina

Mentorica: Mojca Pažon Čonžek

PO STEZI V GOZD

visoka drevesa, močno sonce in mogočno nebo
čudovito petje ptic in sapice vetra
cvetni prah barvnih cvetlic in rumena smola jelke
zdravilni gozdni med, ki me pred prehladi varuje
v dotiku hrapavega debla velika moč in varnost
preplavi me sreča, v naravi sem, pri svojem drevesu

Ema Ploj

2. razred, OŠIC Ljutomer, POŠ Cven

Mentorica: Nataša Gaberc Pintarič

ŠOLSKO DREVO

Ob robu šolskega igrišča
velik oreh se k šoli stiska.
Učence s svojo senco hladi
in modro molči.

Pod drevesom veliko sedimo,

se igramo,
pojemo,
plešemo
in se učimo.

Radi imamo
naše šolsko drevo
in si želimo,
da še dolgo tukaj bo.

Maks Hrovat

6. razred, OŠ Staneta Žagarja Lipnica

Mentorica: Breda Gašperin

ZGODBA NAŠE LIPE

Stoji na zeleni jasi,
Okoli nje vrtijo se časi,
Premnogih, nešteti rodov.
Lipa prelepa kraljuje
V daljnem kraljestvu gozdov.

Kraljuje vsem pticam,
Kraljuje lisicam,
Polžem, cveticam
Pa majhnim mušicam.
Rakom potočnim,
Zverem mogočnim,
Visokim goram,
Nizkim vodam,
Metuljem, kačam,
Zajcem, krastačam,
Šumečim travam,
Čebelam, kravam,
Na kratko, bitjem vsem,
Ki bivajo v kraljestvu tem.

S svojega prestola zelenega,
Z ljubeznijo prepletenega,
Opazuje jih dobrotljivo,
Varuje jih pazljivo.
In kakor, da jim je mati,
Vedno pomaga vstati

Vsem, ki padejo na tla,
Da z njeno pomočjo
Spet vidijo lahko
Bleščečo modrino neba,

V njej pletejo ptice si gnezda,
Svizci si kopljejo brloge,
Lipa kraljica je res, da,
A seveda ima svoje razloge,
Da do vseh je prijazna tako,
Da do vseh se obnaša lepo.

Zdaj zgodbo vam staro povem,
Zgodila se je dolgo pred tem:
Takrat lipa bila je še mlada kraljična,
A bila je strašno sebična,
Zato vsa bitja so zapustila posestva
Njenega gozda kraljestva.
Grozno osamljena je lipa bila,
A družbe ni imela, vsa je odšla,
Zato postala potrta je, žalostna.

In ker v kraljestvu veselja in sreče bilo več ni,
Se je suša začela, da ne moreš si je predstavljati.

Tedaj pa odloči se malo pišče,
Da lipo osamljeno v kraljestvu obišče.
Zasmili se mu močno,
Ker počuti se tako slabo.

Pišče odločno odkoraka
In ko hodi tja do mraka,
Do lipe končno prispe.
Takrat pa ravno ob njem
Potoček na dan privre.

Lipa zelo se razveseli,
Kmalu okoli nje vse ozeleni,
Ker več ni sebična,
Ta mlada kraljična,
Saj pišče je sprejela,
Z veseljem ga objela.

Bila je čisto suha prej,
A ko pišče je sprejela,
Je vsa ozelenela.
Zdaj ne verjameš zgodbi tej,
Ker tako lepo cveti,
Da od sreče kar žari.

Potem ko postanejo njeni listi rumeni, rdeči, rjavi,
Jih odvrže in se na zimsko počivanje odpravi.

Na tak način leta minevajo,
Nam črički in ptice prepevajo.
Ob njej zdaj petelin, ne pišče, stoji
In skupaj opravljata le dobre stvari.

Nika Pevec

6. razred, OŠ Gorišnica

Mentorica: Mateja Matjašič Pevec

DREVO

Tiha noč pokrila je zemljo ...
Vse je mirno, tiho spi,
meni misel težka spati ne pusti.
Leto za letom se enako zgodi,
zgolj drobec mi zmanjka ob koncu poti.
Zgolj drobec za to,
da lahko dosegla bi zlato.
Zakaj zlato si želim?
Za znanje, ki ga iz dneva v dan pridno gradim!
Tiha noč pokrila je zemljo ...
Vse je tiho, mirno spi,
le moje žalostno srce še bedi.
... in še nekdo.
Kdo?
Drevo.
Njegove veje v nočnem vetru tiho plapolajo,
da vse bo še dobro mi nežno šepetajo.
Da tudi meni enkrat bo uspelo, me njegovi listi bodrijo,
njegova tolažba me nežno napolni s pozitivno energijo.
Tiha noč, zvezde in nebo
me mirno potolažijo.
Zdaj moje srce več žalostno ni –
prav nasprotno!
Z odločnim bojem pogumno se jutri dalje bori!

Leila Mešić

9. razred, OŠ Rače

Mentorica: Katja Stupan

DREVO LJUBEZNI

Pot tistim drevesom, kjer sva nekoč stala,
v objemu tišine svoje srce si mi dala.
listje je šepetalo tvoje ime,
v vetru sem slišal, da si prava za me.

Tam sem te srečal med listi in zrakom,
ko dan je dihal z nežnostjo, z rahlim korakom.
Tvoje oči so bile kot mah v mesečini,
mehke, skrivnostne, polne topline.

Zdaj prihajam sam, a tebe vidim povsod,
v senci drevesa, kjer je najina pot.
Tam si sedela, z nasmehom na licu,
kot svetla pomlad v najlepšem klicu.

Drevo še stoji, a v njem najin glas,
v šelestenju vejevja živi najin čas.
Tukaj te več ni, zdi se kot past,
med koreninami bo ostala najina strast.

Nekega dne pa proti meni poglej,
začutil boš toplino ljubezni kot nikoli doslej,
vedel boš, da ljubezen nikdar ne mine,
ostane v drevesu, ki je kralj večne tišine.

Mahir Medić

4. razred, OŠ Hajdina

Mentorica: Vesna Mesarič

DREVO

Drevo staro kot čas sam,
v tvojih koreninah je skrivnost sanj.
Senca tvoja me objema,
v tvoji tišini srce počiva.
Listi šepetajo zgodbe o vetru,
veje se sklanjajo v tihem vetru.
Vsak prstan v tvojem deblu
nosi spomine iz neba in zemlje.
Tvoje korenine so globoko v zemlji,
tvoj pogled proti nebu je širok in brezmejen.
Tisoč let boš stalo v tihem miru,
in povezovalo ljudi in svet okoli.
Drevo, simbol moči in miru,
tvoj svet je tišina, a poln življenja.
In ko zima pobeli tvoje veje,
pomlad vedno oživi tvoje srce.

Lana Figeek

5. razred, OŠ Miklavž na Dravskem polju

Mentorica: Asja Ertl

DREVO

Drevo je družinsko,
lahko je navadno,
vsa so različna,
tudi če je sadno.

Družinsko drevo je tako veliko in močno,
to drevo ni kar vsako,
je vedno lepo in sočno.

Drevesa so sadna,
gor v višave
rastejo, rastejo,
pa nimajo slave.

Drevesa ti zavetje podarijo,
ampak za vse druge živali
pa srečo delijo.

Moje drevo pa je edino,
ni sadno,
ne družinsko,
ne navadno.

Je moje življenje
v njem skrito,
mu zaupam trpljenje,
ker bo tam ostalo kot pribito.

Imam ga za člana,
sem mu dala ime,
skrbno ga čuvam,
saj ima svoje srce.

Mogoče je rastlo,
se nevihti ni uklonilo,
me potegnilo je vase,
da sem trdna ostala
za vse večne čase.

Če pa pomislim,
tudi drevo enkrat nastane,
drugič se izsuši,
in takrat te tesnoba zadane.

A vse preboliš,
življenje ni večno,
če kaj zamudiš,
le naprej – SREČNO.

Hana Krivec

5. razred, II. OŠ Rogaška Slatina

Mentorica: Mojca Pažon Čonžek

DRUŽINSKO DREVO 1

Družina je kot
drevo, se sadež rodi
in list odpade.

Hana Zupančič Brdnik

7. razred, II. OŠ Veliki Gaber

Mentorica: Maja Sušin

MOJE DREVO

Njegove veje niso popolne:
ene so zlomljene,
druge rastejo postrani.
Ni najvišje,
ne najlepše,
je pa moje.

Ko sem jezna, z mano molči.
Ko sem žalostna, nežno šumi.

Ne govori, a jaz ga razumem.
Nič ne sprašuje, samo je.
Kot da ve,
da sem tiho zato,
ker v tistem trenutku čutim preveč.

Luka Namestnik

2. razred, POŠ Kapla na Kozjaku

Mentorica: Tjaša Lipovnik

DRUŽINSKO DREVO

MOJ DEDI IMA DVA VNUKA,
EDEN JE MAKS IN JAZ SEM LUKA.

MOJ ATA JE JANI IN MAMA JE MIŠA,
NA LEPEM KRAJU STOJI NAŠA HIŠA.

ANICA JE MOJA BABI, NJO SE VEDNO RABI.
IVAN JE MOJ DEDI, ON JE TUDI VREDI.

TO PA NI ŠE VSE,
PESMICA ŠE DALJE GRE.

BABI MOJCA IN DEDI PERO
V MESTU STA DOMA.

BABI ROŽE, DEDI ŽOGO RAD IMA.

SEM PONOSEN KAPLČAN,
KOT JE NAŠ ŽUPAN!

KAPLA MOJA VAS,
ZAPOJEM NA VES GLAS!

Larisa Andrejek

7. razred, OŠ Gornji Petrovci

Mentorica: Breda Kerčmar

KOT DREVO

Včasih potihno, najtišje,
želimo priti le višje.
Včasih hitro, hitreje,
do naše osebne meje.

Včasih do tja, v tihi daljavi,
pa se okoli ozremo, nikogar ni z nami.
Tam nekje v samotni naravi,
tam nekje v temni goščavi.

Tam je lepo, tam je najlepše,
med drevesi v gozdu, za vse dni večne.
Je tiho, samotno, dovolj je zame,
da se kot drevesu zacelijo rane.

Tam sem močna, tam sem pogumna,
mati narava dovolj je razumna.
Kot drevo tam ponosno stojim
in si svoje sreče ne mejim.

Kot drevo, ki vije korenine,
ne pomislim na svoje bolečine.
Šepeta mi zgodbe vetra v vejah,
pravi mi, da tudi ono ima svoje meje.

Pod njim počiva senca sna,
ki biva pod dvema zvezdama.
Ti me spomnita na naju,
pred enim letom, na istem kraju.

Zašumijo ti listi,
a občutki so še vedno isti.
Počasi obračam smer,
a poti iz spominov ne najdem nikjer.

Jerca Švigelj

2. razred, OŠ Šmarjeta

Mentorica: Maša Peterlin

MOJE DREVO IN JAZ

Moje drevo me ponese v krošnjo, kjer mi izpolni vsako prošnjo.

Moje drevo ima gugalnico, a lahko bi imel tudi spalnico.

Moje drevo je igrivo, nikoli ni nič krivo.

Moje drevo je šaljivo, niti ne pomislim, da je grozljivo.

Kim Kramberger

3. razred, OŠ Kamnica

Mentorica: Daša Heričko Neuvirt

VRTILJAK DREVESA

Drevo, drevo, kako brez tebe bi bilo?
Po zimskem počitku, tvoje prazne veje pozelenijo.
Dišeči cvetovi ti krošnjo krasijo in čebelice razveselijo.
Daš nam svež zrak in hladno senco v poletni vročini,
tvoji slastni plodovi pa nas hranijo z vitamini.
Vrtiljak je sedaj dosegel pol poti,
listi niso več zeleni, postajajo vse bolj rumeni.
Jesenski veter se z listi malo poigra,
tvojim koreninam pa dobro zemljo da.
Sedaj so veje prazne, čas je za počitek,
mrzla zima je zato pravi užitek.
Vrti, vrti se ta vrtiljak, da smo vsi večji in starejši pa to ve vsak.
Ne! Zgodba tu se ne konča,
ker nam drevo zadosti novega semena da.

Kaja Podojstršek

4. razred, OŠ Koroški jeklarji, POŠ Kotlje

Mentorica: Suzana Makič

... Drevo, drevesa ...

DREVESA ...

... šumijo ...
... šelestijo ...
... ti čarobne liste podarijo ...
... ti vse pustijo ...
... pripovedi govorijo ...
... ti želje izpolnijo ...
... ti življenje bogato naredijo ...
... s tabo dihajo ...
... ti pridelke prepustijo ...
... ti veliko spominov obudijo ...
... ti v toplih dnevih senco nudijo ...
... se v družinsko drevo spremenijo ...
... dom za živali gostijo ...
... tvoje skrivnosti zadržijo ...
... kot ti v višino zrastejo ...
... te z drugimi zbližujejo, a ne govorijo ...
... se s tabo smejujejo ...
... te hvaležnosti in potrpežljivosti učijo ...
... skupnosti ob rojstvu otrok sadijo ...

... DREVESA ...

... DREVO ...

Drevesa so upanje prihodnosti našega planeta.

Rastejo, rastejo, rastejo, a ne štejemo jim let.

En pregovor pravi: »Kdor drevo sadi,

Vedno v srcu ljubezen goji.«

Ona so dar, ki spreminjajo svet in

gojijo dobro(to) v ljudeh. | 33

Iris Pečaver

8. razred, OŠ Dolenjske Toplice

Mentorica: Vesna Kastelic

VEČ KOT OKRAS

Na vrtu za hišo lipa stoji,
pod njeno senco se dedek hladi.
Z vnukom v naročju spomine budi,
v mislih se vrača v otroške dni.

Veš, sinko, pred leti sem tukaj sedel,
ko dedek mi je takole velel:
"Lepo skrbi za življenje čebel,
da naš rod bo še naprej lepo živel."

Ko zima pobeli naše poljane
in se družina za mizo sestane,
nam babica lipov čaj postreže,
da s toplino družino poveže.

Ta lipa hrani in čuva spomine,
v njenih krošnjah so zgodbe davnine.
Vse mine, se menja, ljudje in čas,
le lipa ostane - več kot okras.

Hana Hudelja

3. razred, OŠ Podzemelj

Mentorica: Rozalija Fabič

HRAST

Ponosno drevo sredi gozda veje vije,
hitreje in močnejše z vetrom se ovije.
Mogočno se ponaša,
čedalje pametneje se obnaša,
saj se dobro zaveda,
da mnogokrat je spor soseda.
Obožujejo ga živali tega kraja,
saj jim to drevo popolnoma ugaja,
liste velike valovite ima,
prav vsak od nas ga že pozna.
Visoko, visoko raste to drevo,
nič nižje kot svetilnik zraslo ne bo,
veliko korenin v življenju je ustvaril in
na stotine let se še ni ustavil.
Zelo rad se debeli,
leta šteje si,
dragoceni le njegovi hlodi so celi.
To najboljše je drevo,
a na trgu je zelo drago.
Uganili ste, da to ni balast,
ampak mogočen cenjen hrast.
S koreninami predstavlja past,
saj če te ulovi,
so tvoja kolena polna krast.

Maša Marko

5. razred, OŠ Miklavž na Dravskem polju

Mentorica: Asja Ertl

DREVO

Semena v tla odletijo,
se isti dan posadijo.
Zrastejo v majhen hrast,
a to nič ni za nas.
Se igrajo in lovijo liste,
še hoditi jih naučili niste.

Eno pade in si podrgne cvet,
rabilo bo obližev pet.
Še preden se tega prav zavemo,
zraste v brezo Emo.
Ta začne hoditi v šolo
in voziti roza kolo.

V šoli spozna velikega prijatelja:
hrast, češnjo, javor in lesko.
Sonce je vsak dan posijalo,
brezi Emi je možnost za rast dalo.
Pognala je v srednjo češnjo,
zdaj ni več hodila v šolo prejšnjo.

Vsako jutro si je kupila kavo,
zdaj študirala je pravo.
To je hitro minilo,
drevo se bo kmalu upokojilo.
Imela je otroka dva in vnuke tri,
življenje je minilo pred njenimi lesenimi očmi.

Ana Guček

6. razred, OŠ Polzela

Mentorica: Karmen Zupanc

DRUŽINSKO DREVO

Pri koreninah našega družinskega drevesa
babica in dedek rasteta.

Babica nas z dobrotami razvaja,
dedek pa z delom kar pridno shaja.

Pri deblu sta mamica in očka,
onadva moj, jaz njun svet objemam
in vso ljubezen vesolja prejemam.

Krošnja moj vzor postane,
se sestra ne preda in je vedno tukaj zame.
Tudi jaz sem vzor barvitemu cvetu,
še le komaj začel je rasti,
pa že kljubuje svetu.

Na vrhu drevesa rastem jaz,
a tega ne bi zmogla brez vseh vas.

Klara Zoja Zelenšek

7. razred, OŠ Ivana Cankarja Trbovlje

Mentorica: Blanka Gombač

KONEC ZGODBE

Drevesa na levi strani gozda,
drevesa na desni strani gozda.

Vmes pot do njih.

Zrak, življenje, zrak, življenje.

Drevo ne na levi strani gozda
ne na desni strani gozda.

Dim, smrt, dim, smrt.

Življenje brez dreves je kot poved brez pike,
kot knjiga z žalostnim koncem.

Lila Pačnik Javeršek

7. razred, OŠ Franja Goloba Prevalje

Mentorica: Maja Pristovnik

DREVO

Iz izvira gor pri gori
je tekel čeden slap,
ki pri svoji poti dol in doli
prijazno še seme je zalil.

Seme je v češnjo zraslo,
Veliko, lepo, cvetočo in odraslo.
Tam je stalo vrsto let,
Skrito pred očmi spet in spet.

Je končno tja priromal fantič,
dokaj mlad in v srcu bogat,
in to drevesce je pobaral,
ali lahko izbere, kar ima rad.

In drevo mu češnjeve sadeže pod zob
pokloni in tiho veli:
‘Obsojeno na obvezo seme je bilo v zemlji
a vse na svetu bi dalo,
da bi za en samcat dan vstalo,
srečo poiskalo in z njo ostalo.’

Ljudmila Hysz

8. razred, OŠ dr. Pavla Lunačka Šentrupert

Mentorica: Janja Jerovšek

DREVO

Kuj me, oblikuj me, reži,
ustvari močne korenine
in v višavo krošnjo širi,
slabih vej me vseh oklesti,

da rodil bom sad stoteren,
vdano služil sočloveku,
v močne temelje me vsadi,
da trdno stal bom, neustrašno.

Stoječ ko vkovan v verige,
neurje ne premakne moj'ga rastja,
nihče ne gane me iz mesta,
kjer posadili so me starši moji.

Kuj me, oblikuj me, reži,
da rodil bom sad stoteren,
stoječ ko vkovan v verige,
boril se, kljuboval bom svetu.

Elita Bytyqi Kotnik

8. razred, OŠ Petrovče

Mentorica: Suzana Filipčič

SKRIVNOST SREDI GOZDA

Nekje v daljavi,
med sencami jutranje rose,
megla objema gozd,
ki skriva veliko skrivnost.

V njem stoji mogočno drevo,
njegovi listi so zaviti v temo.
Brez vetra gibljejo se veje
in vsako noč se šepetaje smeje.

Pravijo,
da skriva zgodbo,
ujeto v sebi,
očem nevidno.
Če pa položiš uho na njegovo lubje,
slišiš skrivnosti,
spomine in novosti.
V njegovem lubju so vrezana imena,
brazgotine v njem velikega pomena.
Tistih, ki so prišli in želeli slišati.

Je tu čuvaj?
Je tukaj raj?
Se kje skriva zmaj?
To vse so vprašanja ljudi,
ki jim drevo želi pomagati.

Zato ... to staro drevo je čuvaj vseh norosti
in če ga v gozdu srečaš,
ga objemi
in prisluhni njegovi modrosti.

Neli Kramaršek

9. razred, OŠ Petrovče

Mentorica: Suzana Filipčič

DREVO MIYAGI-DO

Vzklilo si počasi brez hitenja
in rastlo z vsako kapljico,
vsak dan,
z veliko potrpljenja.

Iz dneva v dan večje in močnejše tam pokončno stojiš
in me učiš, da tudi ko veter te proti tlom tišči,
se skloniš in vstaneš brez sramu,
kot da viharja sploh ni bilo.

Ob pogledu na tvojo mogočnost se učim,
kako ohraniti ravnotežje brez nepotrebnih skrbi,
z energijo, ki jo oddajaš, stopam naprej
in verjamem vase, kot še nikoli poprej.

Leta in leta opazuješ svet v skromnosti in tišini,
si moj učitelj, ki vidi, kako svet tone in blede,
s svojim mirom učiš me, da ne obupam nad ljudmi.
Zagotovo nas je še veliko, ki sledimo ravnotežju,
kjer pravičnost nikoli ne zbledi in človek človeka za roko drži.

Ula Goršek

5. razred, OŠ Kamnica

Mentor: Siniša Brkič

DREVO

Drevo stoji na koncu poti.
Tam, kjer se gozd s tišino rodi.
Njegove veje kot roke segajo v svet.
Listje šepeta nam skrivnostni sonet.

Pozna vse zgodbe, ki jih nosi nam čas.
Spomine na sonce, na dež in na mraz.

Njegove korenine globoko spijo.
V zemlji skrivnosti sveta gradijo.
Krošnja sega do modrega neba,
Objema sonce in kaplje dežja.

Pozimi spi in snežinke šteje,
Poleti senco otrokom greje.
Jeseni se barva kot pravi slikar,
V barve neskončne, svetu so dar.

Drevo ni le les in listje v vetru,
Je srce narave, prijatelj svetu.
Je tiha noč, objem brez rok,
Ki me razume, čeprav se še otrok.

Matic Runjak

7. razred, OŠ Polzela

Mentorica: Karmen Zupanc

DREVO MOJEGA DEDA

Na sinjih vodah se ziba ta stari brod,
ki last je mojega deda.
Premec je rdeče boje,
ki je zaradi žgočega sonca že zelo blede.

Krma ladje je zaprašena.
Na njej je miza, na kateri je vaza s sivko.
Pri mizi je star gugalnik, ki hude teže ne znese več.
Na tleh je razbita ura, ki že zdavnaj je za preč.

Leseno krmilo se že lušči in je celo trskasto.
Paluba še dolgo ni metle zagledala.
Na njej sol se kot sneg zbira.
Včasih pa voda med špranje v podpalubje vdira.

A včasih je ta brod z največjim ponosom
dirjal čez jadranske vode.
Prej kot celotno barko si zagledal ogromno drevo,
drevo, ki najprej v oči te zbode.

Največje drevo, ki si ga takrat lahko videl,
je potovalo čez jadransko morje.
Z dvignjenim jadrom je ta majcen brod premagoval valove
kot kakšna mala stvar.
Na ogromnem jadru pisalo je »Regata Hvar.«

To včasih vse moj ded je počel.
Meni se to s takim majhnim čolnom ne zdi res.
Vem samo to, da zdaj, ko njega ni,
ima ta mali brod na Hvaru
čisto svoj skromen prevez ...

*drevo=jambor

Mila Voh

7. razred, OŠ Šmarje pri Jelšah
Mentorica: Mateja Voh

ČEŠNJA

Glej, češnja cveti,
ponovno rojstvo diši.
V beli obleki.

Ko
drevo
vzklije
svoje veje
v nebo razlije
se začne življenje
ki je tako
razvejano in
bogato, življenje
ki sega iz neba v
blato, življenje od vej

Sven Bregantič
9. razred, OŠ Savsko naselje
Mentorica: Adrijana Leskovšek

DREVO

Ko
drevo
vzklije, svoje veje
v nebo razlije
te vidijo svet pod
seboj, vidijo vojno in
mir, zatišje in
boj, vidijo
revščino, vidijo
razvrat, tiranijo

do korenin, življenje
drevesa, kralja rastlin
katerega veje vidijo
vse in več, kolikor dlje
drevo živi; kolikor
dlje jim pogled gre

in prevrat
sovražnike
in ljubimce
napadalce
in branilce
žrtve in morilce

Vse to znanje, vsa ta videnja vejevja
se iz vej stakajo v osrčje drevja
v deblo, ki visoko drži veje
proti veter piha čez vse meje
črpa neodkrita bogasta prsti
brez katerih ne vej ne debela ni
veje so pa drevesu žitna polja
hrane dajo, kolikor jih je volja

in vse to bogastvo se steka
kot zlata, navpična reka
v osrčje debela in drevesa
stran od požrešnega mrčesa
svoja bogastva krčevito varuje

če novo korenino, vejo potrebuje
daljša korenina, več listja tam
nikoli ne zmanjka, polni se hram!

Višje in višje, do oblakov gre veja,
globlje in globlje, le skala je meja!
širša kot krošnja na koncu postane,
mreža pod zemljo ne zaostane.

širše in širše tudi deblo postaja
za krošnjino težo ne zaostaja
vse skupaj v zrak pa držijo korenine

da drevo ne pade, se podre, oveni, mine

zato so za preživetje drevesa ključne korenine

saj drevo ovne brez njihovega dosega in globine

in brez sveže podtalnice, brez podzemnih hranilnih snovi

se drevo, še tako razvejano in veliko, prav hitro ovne in posuši

korenine niso podzemno vejevje, veje so le zračne korenine

Pod zemljo Vsa bogastva, A korenine ne in gozd, brez povezav

se skrivajo
bogastva, vir
drevesovega veličastva

ki jih doseže

iščejo le

bi verjetno cel ovenel.

le korenina

bogastev

ki jih ne

prek korenin

vzame

govori med sabo

niti

gozd cel

zi

m

a

Ema Kapušin

3. razred, OŠ Podzemelj

Mentorica: Rozalija Fabič

BELA BREZA

Bela breza pri ribniku stoji,
živali opazuje, ljudem se pa smeji.
"Le kje so ptice?" se sprašuje
in v smeri toplih krajev pogleduje.
Ptice priletele iz toplih krajev
končno so domov,
zdaj bo v ribniku zabava,
se začel bo pravi šov.
Ribe ven so poskakale,
race perje razmetale,
žabe svadbo so imele,
ptice gnezda si zgradile.
Zdaj je breza
vsa vesela,
ker se v dobri
družbi super bo imela.

Ana Mikluš

3. razred, OŠ bratov Polančičev Maribor

Mentor: David Mlakar

DREVO

Ko pride pomlad,
si drevo obleče živo zelene kratke hlače,
okrog njega veselo sonce skače.
Vsaka veja je za dišečimi cvetovi skrita
in mavrica boža naša lica.

Poleti je drevo na počitnicah
in včasih oblečeno v nevihtne oblake.
Temno zelena krošnja se veseli ptice vsake,
hladna senca vabi otroke korenjake.

Jeseni si drevo obleče
rdeče, oranžne in olivno zelene dolge hlače.
Pisano listje posluša
kako okrog njega veter veselo skače.

Ko pride zima,
se golo drevo pod belim snegom skriva.
Pisane rokavice lomijo ledene sveče
in rahlo toplo sonce vriska od sreče.
Juhuhu sanke so spet tu!

Asja Hajnšek

4. razred, I. OŠ Rogaška Slatina

Mentorica: Mojca Sovič

DREVO ŽIVLJENJA

Drevo, mogočno sega do neba,
polno čustev, misli, spominov in sanj.

Drevo raste, z nami vred,
čustva, misli stare pa, kot pero s ptice,
padejo na tla.

Učimo se in rastemo, mogočno drevo v glavi
pa se ne boji, da razpre svoje veje
in raste.

Ko pa pride večna zima, in z drevesa
padejo listi, mi pademo v spanec in
se nikoli ne zbudimo.

Hana Krivec

5. razred, II. OŠ Rogaška Slatina
Mentorica: Mojca Pažon Čonžek

JAZ – DREVO

Sem majhen droben hrast,
počasi me vleče visoko v rast.

Sredi gozdne jase živim
in z gobami veliko govorim.

Mimo mene velike srne dirjajo,
rade me z rogovi dražijo.

Pod mojimi nogami mali ježek spi,
na veji pa pojoča ptička bdi.

Ker že vem, kako lepo je tu spodaj,
se sprašujem, kako je živeti zgoraj.

Pa me mati Zemlja pomiri:
POČASI, POČASI, ŠE SI MLAD
IN ZA VSE PRIDE ČAS.

Tako hitro leto odleti
in zima za zimo se zvrsti.

Še imam čas ...

Gloria Banovič Pajk

6. razred, OŠ Frana Roša

Mentorica: Maja Verhovšek

PESEM O DREVESU

Pišem pesem,
pesem o drevesu.
Opazujem ga od daleč,
Opazujem ga od blizu.

Pišem pesem,
pesem o drevesu
Burja njemu je nevesta,
ki mu bo za vedno ostala zvesta.

Pišem pesem,
pesem o drevesu.
Zima pride in odide.
Vsako leto mirno tam stoji,
a nikoli ne oveni.

Pišem pesem,
pesem o drevesu.
Vsako leto vsemogočno tam stoji,
veje vije in povsod jih razprši.

Pišem pesem,
pesem o drevesu.
Naj bo želja moja,
tako velika kot veja njegova.

Pišem pesem,
pesem o drevesu.
Naj bo svet tako lep, miren in močan kot on.

Pišem pesem.

Pišem pesem,
pesem o drevesu.
Tako vsako leto in vsak dan.
Tam drevo mogočno stoji
in se mi narahlo smeji,

To je pesem,
pesem o drevesu,
ki vsakemu moč deli,
le če ob njem nekoliko postoji.

Žiga Debevc

9. razred, OŠ Šempeter v Savinjski dolini

Mentorica: Valentina Toman Čremožnik

DREVO

Brez telefona v roki,
na sončni terasi,
s praznimi mislimi,
nekaj mogočnega v daljavi moj pogled pritegne.

Drevo, visoko, pokončno,
nad mestom se dviguje,
kaj vse je videlo in doživelo –
vztraja, ne omahuje.

V pomladi znova se prebuja,
počasi, a vztrajno zeleni kot jaz,
ko odprem se novemu začetku –
in vse v meni oživi.

Cvetočo obleko poletje ti nadene,
razkošne veje nudijo zavetje, senco – zate in zame.
Mogoče z nožičem vate vrežem zapis,
te ranim, veter mi v uho prinese nežen tvoj vzdih.

Velikokrat grem mimo tebe nezavedno,
a zdaj se spomnim, da otroštvo si mi naredilo posebno.
Ravnotežja in pazljivosti so tvoje veje me učile,
tvoji plodovi sladki so bili od sile.

Naenkrat skoraj neprepoznavno,
v toplih jesenskih barvah siješ,
počasi zapušča te list po list,
a ti mirno ponovno bitko s časom biješ.
Zdaj sonce poredko naju obišče –
moj notranji nemir se prebuja, svetlobo išče.
Čas je, da se spočijeva in umiriva,
ti drago drevo,
in jaz prav tako.

In zima je prinesla mir,
tvoje gole veje, razprte proti nebu,
kljubujejo žledu, ivju in snegu.
Čeprav se zdi, da si nemočno in prezeblo,
življenja je veliko v tvojem mogočnem deblu.

Tudi jaz se ne pustim ukloniti,
v tem temačnem letnem času,
čakam, skupaj s tabo,
na nov, lepši čas,
ko sonce naju prebudi,
ko mine dolgi mraz.

Naj bom kot ti,
pokončen, če krivica me bo zadela,
spoštovanja vreden, ko bom delal dobra dela.
Trdna opora prijatelju v stiski,
v bližini moji naj prisotni bodo le veselja vriski.
In globoke korenine –
naj me vedno vračajo v objem moje drage družine.

Skratka, naj bom kot ti,
naj se o meni vselej dobro govori.

Lara Pišek

3. razred, OŠ Breg

Mentorica: Dragica Lončarič

DREVO

Drevo je,
da ti senco da
in te po ličkih požgečka.

Drevo je,
da gugalnico na vejo privežeš
in se na njo usedeš.

Drevo je,
da ptički na njem živijo
in se veselijo.

Drevo je,
da nariše ti nasmeh
ko si že čisto na tleh.

Drevo je,
da okrog njega se vrtiš
in se veseliš.

Drevo je,
da se usedeš pod njegovo krošnjo
in postaviš se pokončno.

A drevo je,
da ti da navdih
za novi stih.

Zala Nežič

6. razred, OŠ Mozirje

Mentorica: Vlasta Povše

VSE TO SEM JAZ

Ko sem bilo posajeno,
nisem bilo prav nič uglajeno.

Bilo sem razigrano
in nikoli zaspano.

Ko so me starši poslali spat,
sem se vedno hotelo igrat.
S svojimi vejami sem strašilo ptice
in preganjalo verice.

Ko sem malo zraslo
in bilo že skoraj odraslo,
sem si česalo krošnjo
in zavrnilo vsako starševsko prošnjo,
jezikalo, rado spalo,
v šolo se mi ni dalo.

Potem sem dokončno odraslo,
pazilo mladino sem nedoraslo,
imelo sem že veliko krošnjo
pa tudi letnic več,
zato me je skrbelo,
da se to navzven ne vidi preveč.

Pozneje z ničimer več se nisem obremenjevalo,
le v objemu tišine sem samovalo.

Takrat so me spremljali spomini mladosti,
zavedalo sem se pridobljenih modrosti.

Nekega dne so prišli čudno oblečeni ljudje,
po meni so tolkli in žagali,
mar jim je bilo le, da bi zmagali.
Takrat sem se borilo,
da življenja ne bi izgubilo.

Kmalu sem bilo hvaležno,
da bilo te vojne sem deležno,
saj sedaj kot prej visoko v nebo se stegujem,
na jadrnici domujem.

Spet pozdravljam ptice
in od daleč opazujem prekrasne meglice.
Moj dom niso več gozdna tla,
ampak širine morja.

Jaz drevo prerojeno
v svoje misli zatopljeno
kot mogočni jambor nadzorujem,
da s skalami se ne srečujem,
Skrbim, da ljudje na ladji so varni
in je ne poškodujejo valovi nevarni.

Uršula Šauperl

9. razred, OŠ bratov Polančičev Maribor

Mentor: Jure Cvetek

DREVO

Tam na robu starega vrta,
kjer se zemlja s soncem spozna,
stoji drevo z zeleno krono
kakor stražar iz davnih dni.

Šepeta mi zgodbe vetra,
skriva gnezda ptičjih sanj,
v senci listov tajno šelesti
pesem tisočerih vej.

V jeseni zlate solze toči,
pozimi sanja pod snegom belim,
spomladi v cvetju se smehlja,
poleti šumi v ritmu neba.

Drevo ne vpraša, drevo ne sodi,
le raste, diha, tiho bdi.
Ko ga objamem, sliši srce,
Da sem del njega in on del mene.

Lara Rošar

9. razred, OŠ Rače

Mentorica: Katja Stupan

ZLOMLJENO DREVO

Bila sem drevo s koreninami moči,
ki v sonce je sililo, želelo rasti.
A vsakič, ko liste razprla sem v svet
si z besedo, kot sekiro, presekal ta cvet.

Hotela sem rasti, postati bolj jaz,
a ti si bil veter, ki brije v obraz.
Lupiš mi lubje, brez miline, topline,
Vsak trud se podre, kot senca tišine.

Ne vidiš, da veje polne imam ran,
da v meni ni več poguma, ne sanj.
Ti si vihar, ki ne utihne, ne mine,
Jaz sem drevo, ki bolečino vso skrije.

Morda bo prišel dan, ko padel boš vstran,
ko zemlja mi bo dala nov začetek, nov plan.
Danes sem krhka, razpokana v dno,
a postala bom drevo, ki bo raslo daleč v nebo.

Žana Smodiš

3. razred, OŠ Velika Nedelja

Mentorica: Alenka Korpar

DREVO

Drevo je staro, debelo in veliko,
posadil ga nekoč je stric Niko.

Z drevesa padajo hruške,
od tete Maruške,
ki potrebuje jih za pecivo
za svojo hčerko Ivo.

Drevo ima dolge veje,
ki rastejo preko žive meje,
preko ceste, preko reke,
vse tja do zelene smreke.

Erazem Luznar

4. razred, OŠ Ivana Tavčarja Gorenja vas, POŠ Lučine

Mentorica: Uršula Ramoveš

PTICA VZLETI

Ptica vzleti.
Pazi, volk gre!
Listje šumi.

Travniki poplavlajo.
Splezam na drevo in voda
me ne doseže.

Žagajo drevesa.
Malo je manjkalo,
pa bi še mojega.

Na koncu so ga
požagali. Bil sem
žalosten.

Živa Kastelic

4. razred, OŠ dr. Pavla Lunačka Šentrupert

Mentorica: Janja Jerovšek

DREVO

Lepo,
pozeblo,
bogato ali prazno.
Saj ni važno.
To je drevo.

Mirna, nežna lipa,
bor pa poln besa.
Razlika je razlika,
vendar ne tako velika,
da ločila bi rastlino od drevesa.

Ko zunaj vije hladen veter
in pritiska mraz,
kavalir macesen zaščiti smreko,
da je ne bi zeblo v obraz.

To so drevesa.
Velika,
majhna,
Visoka ali nizka ...
Vsa pa za življenje
potrebujejo vsaj dva nežna stiska.

Aleksandra Zupančič

7. razred, OŠ Gornji Petrovci

Mentorica: Breda Kerčmar

DREVO

Tam stoji – starodavno in tiho,
korenine globoko v zemljo zarite,
kot prsti, ki čutijo zgodbe davnine,
kot vene, ki srkajo dež in sončne rane.

Njegov šepet veter nosi v daljave,
v krošnjah ziblje večerne sence,
listi so pesmi, ki v zlatu žarijo,
skozi čas in minljive vence.

V njem spi pomlad in jesen hkrati,
v njem šumi odmev stoletij,
vsak letni čas mu riše brazde,
a stoji – neuklonjen, brez obžalovanj.

Ko ptica na veji s pesmijo vstane,
ko veter mu veje nežno poboža,
drevo ne vpraša, zakaj svet mineva,
le živi – kot večnost brezčasna.

Alisa Majcen

4. razred, OŠ Hajdina

Mentorica: Vesna Mesarič

DREVO

Nekaj let sem te gojila,
preden sem te posadila.
In po mnogih letih
si le sadeže obrodila.

Na drevesu raste sliva,
lepa, sočna, skoraj živa.
Utrgala sem tvoj sadež,
ki na majici je pustil velik madež.

ŽIRIJA Malega Prangerja – ELE 2025

Darka Tancer Kajnih

Bila je vodja službe za mlade bralce v Mariborski knjižnici, asistentka za mladinsko književnost na Pedagoški akademiji oz. fakulteti v Mariboru, profesorica slovenščine na Gimnaziji in srednji kemijski šoli Ruše in organizatorica in moderatorica dogodkov s področja (mladinske) književnosti, tudi soustanoviteljica Slovenske sekcije IBBY, festivala Oko besede in nagrade večernica. Od leta 1984 do leta 2023 je bila urednica revije *Otrok in knjiga*. Leta 2013 ji je Slovenska sekcija IBBY podelila priznanje za promocijo mladinske književnosti in branja, leta 2022 pa še posebno priznanje za dolgoletno delo na tem področju.

Mag. Tilka Jamnik

Profesorica francoščine in primerjalne književnosti, uradno upokojena, a še zmeraj zelo dejavna promotorka branja in strokovnjakinja na področju mladinske književnosti in knjižničarstva. Aktivna v več organizacijah na področju spodbujanja bralne kulture in knjižničarstva (Društvo Bralna značka Slovenije – ZPMS, Slovenska sekcija IBBY itn.). Prejemnica Čopove nagrade za leto 2011 in mednarodne nagrade Maryann Manning Special Service Award 2019.

Tjaša Koprivec Vuga

Pesnica, urednica, pripovedovalka, voditeljica literarnih večerov in radijska voditeljica. Avtorica pesniških zbirk *Ostanejo naj le konci prstov in zrna rose* in *Tu je moj onkraj* ter slikanice *Slavček in granatno jabolko*. Od leta 2024 programska vodja Pripovedovalskega festivala v Cankarjevem domu in voditeljica podkasta *V kraljestvu domišljije* Lutkovnega gledališča Ljubljana.

mag. Nataša Koražija, vodja ELE

Magistra znanosti s področja slovenskega jezikoslovja. Od leta 2010 direktorica Knjižnice Rogaška Slatina, ki je leta 2015 prejela tudi Plaketo Občine Rogaška Slatina. Sodelovala pri mnogih projektih na lokalni ravni, na Kulturnem bazarju tri leta zastopala Združenje splošnih knjižnic. Je članica Bralnega društva Slovenije. Več let aktivno sodeluje pri organizaciji in izvedbi festivala Mali Pranger – ELA.

Maja Novak

Profesorica slovenščine, zaposlena v Knjižnici Rogaška Slatina kot samostojna bibliotekarka. V knjižnici med drugim skrbi za bibliopedagoško delo, koordinacijo projektov na področju bralne kulture (Rastem s knjigo, bralne značke) in za pripravo in izvedbo literarno-kulturnih dogodkov. Več let aktivno sodeluje pri organizaciji in izvedbi festivala Mali Pranger – ELA.

Dejan Koban

Pesnik, performer, montažer na RTV Slovenija in soorganizator pesniških branj, med njimi so znana srečanja *Mlade rime*, *IGNOR* in javna branja ob svetovnem dnevu poezije v Ljubljani, Poskus pesniškega festivala. Je tudi prejemnik nagrade Vitez poezije Pesniškega turnirja leta 2016 in urednik pomembne nacionalne založbe za poezijo, Črna skrinjica.

Antologija otroške poezije na temo Drevo. Zmagovalne pesmi osnovnošolskega pesniškega natečaja Mali Pranger – Ela 2025

Žirija: **mag. Tilka Jamnik, Darka Tancer Kajnih, Tjaša Koprivec Vuga** (Slovenska sekcija IBBY), **mag. Nataša Koražija** in **Maja Novak** (Knjižnica Rogaška Slatina) ter **Dejan Koban** (Pranger)

Sestavile in uredile: Maja Novak, mag. Nataša Koražija in Urška P. Černe

Prva izdaja

© 2025, KUD Pranger

Založnik: KUD Pranger, Maribor, Slovenija

Za založnika: Urška P. Černe

Oblikovanje in prelom: Studio Corner, Simona Kmetič, s. p.

Leto izida: 2025

Tisk: Podoba, d. o. o.

Naklada: 200 izvodov

Antologija je del programa bralne kulture, ki ga sofinancira JAK RS. S prijazno podporo Občine Rogaška Slatina in Javnega sklada za kulturne dejavnosti RS.

Zmagovalne pesmi učenk in učencev, mentoric in mentorjev s 37. osnovnih šol iz Štajerske, Gorenjske, Dolenjske, Koroške, Ljubljane in Maribora, Celja in Savinjske doline, Koroške, Bele krajine, Zasavja:

OŠ Ivana Tavčarja Gorenja vas – POŠ Lučine Gorenjska, OŠ Podzemelj Bela krajina, OŠ Savsko naselje Ljubljana, OŠ Koroški jeklarji – POŠ Kotlje Koroška, OŠ Vinica Bela krajina, OŠ Kamnica pri Mariboru, OŠ dr. Pavla Lunačka Šentrupert Dolenjska, OŠ Šmarjeta Dolenjska, OŠ Šmarje pri Jelšah – POŠ Sv. Stefan Kozjansko Štajerska, II. OŠ Rogaška Slatina Kozjansko Štajerska, POŠ Kapla Na Kozjaku Koroška, I. OŠ Rogaška Slatina, OŠ Veliki Gaber Dolenjska, OŠ Kajetana Koviča Radenci Pomurje, OŠ bratov Polančičev Maribor, OŠ Ivana Cankarja Trbovlje Zasavje, OŠ Gornji Petrovci Goričko, OŠ Dolenjske Toplice, OŠ Ivana Cankarja Ljutomer Prlekija, OŠ Dravlje Ljubljana, OŠ Velika Nedelja v Prlekiji, OŠ Franja Goloba Prevalje Koroška, POŠ Cven v Prlekiji, OŠ Breg Ptuj, OŠ Frana Roša Celje, OŠ Staneta Žagarja Lipnica Gorenjska, OŠ Šmarje pri Jelšah, OŠ Leona Štuklja Maribor, OŠ Miklavž na Dravskem polju, OŠ Hajdina Podravje, OŠ Mozirje, OŠ Gorišnica Podravje, OŠ Polzela Savinjska dolina, OŠ Franca Rozmana – Staneta Maribor, OŠ Šempeter v Savinjski dolini, OŠ Rače pri Mariboru, OŠ Petrovče Savinjska dolina.

Izdajo antologije so omogočili:

JAVNA
AGENCIJA ZA
KNJIGO RS

OBČINA
ROGAŠKA SLATINA

pranger

mali
pranger
ela

Jskd

JAVNI SKLAD REPUBLIKE SLOVENIJE
ZA KULTURNE DEJAVNOSTI